

man den ældste. Den Gang havde man ikke Oberstløjtnanter, man havde forladt Major- og Oberstløjtnantstillingerne ved dette Systems Indførelse og indført kun én Grad mellem Kaptajn og General, nemlig Oberst, og samtidig afskaffede man Regimentsinddelingen og havde kun Batailloner og Brigader. Men selv her, hvor det drejede sig om at springe fra Kaptajn til Oberst, altsaa en Grad mere, end man gør nu — og Kommandoen var ikke ganske den samme den Gang, den var saa meget større, thi den administrative Myndighed var den Gang Bataillonens, ikke som nu Regimentet —, holdt General Raasløff paa det, jeg her har kæmpet for, nemlig at naar Duellighed var til Stede, avanceredes der efter Tur. Man gjorde kun Undtagelser — den Gang som senere —, naar en sjælden Gang en vanskelig Post skulde besættes, hvortil der kun fandtes faa brugbare Kræfter.

De 12—13 Krigsministre, der have været siden Raasløff, have alle fulgt dette Spor i de omtrent 40 Aar, der ere gaaede siden da. Det turde vel være det mest eklatante Bevis paa, at den højtærede Minister under ingen Omstændighed kan finde nogen Støtte for det System, han nu vil indføre, hverken i Hærløvens Overgangsformer eller i selve dens Indhold. Man tør dog forudsætte, at den Mand, som gennemførte Loven her i Rigsdagen, og som praktiserede den den første Aarrække derefter, saavel som den Mand, der havde været Direktør i Krigsministeriet under ham og blev hans Efterfølger, nemlig General Thomsen, søgte at gennemføre Loven i den Aand, den var tænkt og given. Jeg tror dermed at have vist, at dette, som er en af Ministerens Grunde — ikke til, at det ene System skulde være bedre end det andet, for det foreligger der intet om her, men for, at man muligt eller maaske endog aabenbart den Gang havde tænkt sig at gaa den Vej —, ikke holder Stik. Fremgangsmaaden i hele den Tid, der ligger imellem nu og Hærförändringen af 1867 og den Mands Adfærd, som gennemførte Förändringen, beviser, at det ikke er Tilfældet.

De to Historier, jeg fortalte, skal jeg ikke opholde mig ved udoer, at jeg synes, Ministeren noget har misforstaaet dem, i alt Fald har han ikke draget den Lære, der skulde drages deraf. Ved disse to Historier søgte jeg at illustrere det Forfremmelsessystem, vi nu have. Det er meget muligt, at ingen af de to Kaptajner, der var Tale om, vare egnede til Forfrem-

melse — det er en Sag for sig —, men hvad jeg vilde have skulde fremgaa af Historierne, var et Bevis for, at selv to i Krigen modige Mænd bleve ikke synderlig modige, naar de optraadte med de lukkede Forfremmelseslister og skulde meddele deres nærmeste underordnede, hvorledes man havde handlet med dem. Ministeren mente, den første burde have været barsk afvist i Krigsministeriet. Den Sag var afgjort, der var ikke mere. Denne Udtalelse af den ellers saa forekommende Minister forbavser mig noget, thi den synes at tyde paa, at han i ikke ringe Grad har tilegnet sig et i visse Retninger kendt militært System, der nærmest kan karakteriseres ved dette: Hold Mund, min Ven, for den Sag er færdig! Det forbavser mig noget. Intet var dog naturligare, end at den daværende Krigsminister — han er forlængst død, ligesom de øvrige i denne Historie omhandlede Personer —, som havde været Krigskammerat med Kaptajnen, der henvendte sig til ham, sagde til sin gamle Krigskammerat: Ja, det gør mig ondt, men saaledes er Stillingen. Det er for Resten mærkeligt, at Ministeren ikke har erfaret, at adskillige af hans Forgængere ikke have været synderlig ængstelige for at meddele de virkelige Grunde til en saadan noget tvivlsom Forfremmelse eller rettere sagt noget tvivlsom Forbigaaelse, naar de vedkommende henvendte sig til dem.

Om den sidste Historie sagde den højtærede Minister, at det var jo ganske urimeligt, at Kaptajnen henvendte sig til sin foresatte i Anledning af, at han havde faaet det Tilbud om en Stilling paa 6,000 Kr., thi et Spørgsmaal i saa Henseende havde den foresatte ifølge Forfremmelseslisterne ikke Lov til at svare paa. Det er dog virkelig en fuldstændig doktrinær Opfattelse selv af disse Forfremmelseslister. For Resten henvendte Manden sig jo ikke til den overordnede for at høre hans Raad og derved prøve, om han skulde avancere. Han meddelte ham simpelt hen Tilbuddet og tilføjede, at naar han ikke tog mod det, var Grunden, at han ønskede sit Avancement og vilde blive i Hæren, hvor han havde staaet saa længe. Intet havde været naturligare, end at vedkommende Chef, hvis han havde haft tilbørligt moralsk Mod, havde sagt til Manden: De skulde tage mod Tilbuddet, det er dog mindre sikkert, at De avancerer. Det strider paa ingen Maade imod den Hemmeligholdelse af Forfremmelseslisterne, der her er Tale om. Jeg har aldrig nogen